

LUMINA ZILEI A OPTA

În timp ce suntem în picioare, vom citi din Geneza 1.1-5:

***„La început,
Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.***

***Pământul era pustiu
și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu
Se
mișca pe deasupra apelor.***

***Dumnezeu a zis: „Să fie
lumină!” Și a fost lumină.***

***Dumnezeu a văzut că
lumina era bună și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.***

***Dumnezeu a numit
lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară și apoi a
fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.”***

Dumnezeu să vă binecuvânteze, vă puteți așeza. Din această relatare a creației pe care o găsim aici în Geneza 1.1, aflăm că pământul se afla într-o stare de judecată din pricina a ceea ce se întâmplase înainte. El era învelit în întuneric și acoperit de ape, iar Duhul Sfânt a început să clocească aducându-l dintr-o stare de haos într-o stare de ordine. Pământul urma să treacă printr-o

transformare. Primul lucru pe care l-a făcut El, a fost să vorbească. Dumnezeu urma să ia ceva din haos și judecată și să-l aducă în ordine. Astfel, atunci când a adus o înviere sau o restituire, primul lucru pe care l-a făcut El, a fost să vorbească.

„Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină.

Dumnezeu a văzut că lumina era bună și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.”

Acesta este un alt principiu. Uneori, cred că putem predica săptămâni întregi despre primele versete din Geneza, pentru că aici El Își așază principiile, iar principiile Sale rămân întotdeauna adevărate. Lumina nu poate locui niciodată cu întunericul. Fratele Branham a spus că atunci când a vorbit El, prima Lumină care a fost vreodată pe pământ a fost Lumina Cuvântului vorbit al lui Dumnezeu. Când El a vorbit în Chip de Lumină, a văzut că aceasta a fost bine și a despărțit Lumina de întuneric, pentru că Lumina Sa și întunericul nu pot avea părtășie împreună, întotdeauna existând o separare între cele două.

„Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.”

Acum să mergem și să deschidem Bibliile la Marcu 16.1. Fără îndoială, aceste versete sunt citite în jurul lumii având în vedere că este dimineața de Paști, dar pentru noi nu sunt niște simple versete biblice; pentru noi nu sunt doar niște versete tradiționale citite într-o zi tradițională, ci Aceasta este Viața, Aceasta este cine și ce suntem noi.

*„După ce a trecut
ziua Sabatului...”*

Aleluia! După ce a trecut ziua Sabatului, care este a șaptea zi, deci după aceasta. Prieteni, să nu mă lăsați în a șaptea zi, ci luați-mă cu voi Dincolo.

*„După ce a trecut
ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov și Salome, au cumpărat miresme ca să se ducă să ungă trupul lui Isus.”*

Dacă cugetăm la aceste lucruri, este uimitor să constatăm că ei nu cunoșteau vedenia în care intrau, nu știau în ce zi intrau. Ei credeau că ziua în care pășeau urma să fie la fel ca ziua anterioară, dar aceea era o zi diferită. Femeile s-au dus la mormânt dimineața devreme, la răsăritul soarelui, în prima zi a săptămânii, și atunci ei au trecut dincolo de ciclul de șapte, înapoi în ziua întâi. Dar țineți minte, în mintea lor, ei nu știau unde se aflau, de aceea au adus mirodenii ca să ungă trupul mort; ei nu știau că aceea era ziua învierii. Credeau că totul urma să fie cum fusese înainte, că urma să fie o continuare a lucrurilor ca și până atunci, dar Sabatul trecuse. Amin!

Unii oameni nu au înțeles că Sabatul a trecut și încă mai doresc să pună mirodenii dulci pe denotațiunile moarte, dar încetați să mai puneți mirodenii pe ceva mort și veniți la Lumina învierii pentru că Sabatul a trecut, iar noi ne aflăm în Lumina învierii. Totuși, unii vor să-l îndulcească, să-l facă să miroasă bine, să păstreze acel denotaționalism mort, dar acesta este răsăritul Soarelui!

„În ziua întâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis de dimineață, pe când răsărea soarele.”

Fratele Branham a luat versetul acesta în Mesajul său de Paști din anul 1965 și a predicat: „Este”, nu „a fost”. El nu vorbea despre duminica Paștelui de acum două mii de ani. Când a pășit la amvon pentru a predica, el nu a predicat un mesaj de Paști de acum două mii de ani, nu a predicat o învățătură tradițională a învierii, ci a înțeles că „Este (la prezent) răsăritul Soarelui”. El a înțeles că Sabatul a trecut și că noi nu mai avem nevoie de mirodenii pentru a îndulci vechile denominațiuni, pentru că „Este”, la prezent, astăzi, „Este răsăritul Soarelui.” Dacă ar fi predicat doar un mesaj de Paști, dacă ar fi cugetat doar asupra a ceea ce se întâmplase, el ar fi spus: „A fost”, iar dacă ar fi privit înainte spre o mare zi care urma să vină, ar fi spus: „Va fi.” Dar el nu privea nici în trecut, nici în viitor, ci privea în timpul prezent și spunea: „Este răsăritul Soarelui”.

Noi trebuie să cunoaștem ziua în care trăim, ceasul în care trăim, scopul pentru care ne-am născut, ca să nu pribegim în jur, pierduți în Planul lui Dumnezeu.

Fratele Branham a spus: „*Ca să fii Mireasă, tu trebuie să recunoști ce parte a Trupului ești*”, la prezent, iar acesta este timpul Pietrei de încheiere, al Căpeteniei.

Noi am putut vedea că începând din Geneza, Dumnezeu a vorbit și s-a făcut lumină, care era bună, iar Dumnezeu a făcut o separare între lumină și întuneric. Așa cum astăzi a separat viața de moarte, acolo El a separat lumina de întuneric și a numit-o ziua întâi, iar când a înviat Isus, învierea Lui nu a fost în ziua a șaptea, ci în ziua întâi foarte devreme.

Țineți minte că atunci când Dumnezeu așază un tipar, El nu se abate de la acel tipar. Lumina a venit în ziua întâi.

Fratele Branham a

spus în „**Căminul viitor al Mirelui și al Miresei**”:

„Vedeți voi, nu

există ziua a opta, ci ne întoarcem din nou la ziua întâi, înțelegeți, la prima zi.”

Ceea ce s-a

întâmplat, a fost că El S-a întors din nou la o stare veșnică, de la moarte la Viață, înapoi la ziua întâi, înapoi la manifestarea Cuvântului vorbit al lui Dumnezeu, exact ca la început, în Geneza.

Aș vrea ca astăzi să

vorbim despre „**Lumina zilei a opta**”, pentru că Lumina celei de-a opta zi este de fapt, Lumina zilei dintâi, este Lumina originală.

În mesajul „**Este**

răsăritul Soarelui”, care a fost un mesaj de Paști, fratele Branham a spus:

„Prima Lumină care

a fost vreodată pe pământ a fost Lumina Cuvântului vorbit al lui Dumnezeu.

Prima Lumină care a atins pământul a fost Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu. El a

spus: „Să fie Lumină!”, și a fost Lumină. Aceasta a prefăcut întunericul în

Lumină, ca să dea naștere unei creații de bucurie și viață pe pământ. Apoi, pe

măsură ce Duhul lui Dumnezeu Se mișca cu dragoste și compasiune, în acea mare

zi, în ziua dintâi a zorilor creației pe pământ, a răsărit soarele și razele

lui au strălucit secând apele de pe pământ și creând deasupra lui o atmosferă.

Pentru prima dată, urma să aducă bucurie și viață pe pământ, printr-o sămânță.

Acela a fost un ceas mare.

Dar, oh, acel răsărit

nu a fost nimic comparativ cu răsăritul din acea dimineață de Paști! De data aceasta, soarele a pătruns pe ceruri și a dat naștere la cel mai mare răsărit care a existat vreodată, pentru că odată cu el au venit vești mai mari decât cele aduse de cel de la început. Acest Răsărit a adus vestea că „El a înviat! El a înviat din morți așa cum a făgăduit. El a înviat din morți!”

Prima dată, când soarele a răsărit în Geneza, el a adus mesajul că va fi viață pe pământ, viață muritoare.

Dar de data aceasta, când a înviat Soarele, a fost un răsărit dublu, un alt răsărit, A înviat Fiul. Nu a fost doar răsăritul s-o-a-r-e-l-u-i, ci a fost învierea F-i-u-l-u-i ca să aducă Viață veșnică pentru întreaga Sămânță făgăduită a lui Dumnezeu, pe care El a văzut-o pe pământ mai dinainte prin cunoștința Sa.”

La început a existat o cerință conform căreia trebuia să existe lumină. Fără separarea luminii de întuneric, nu se putea mișca nimic ca să fie adusă Puterea de Transformare pentru a transforma o lume aflată în haos și s-o pună în rânduială. Dumnezeu știa că acolo existau semințe, că acele semințe erau deja în pământ, dar trebuia să existe lumină ca să poată fi aduse la suprafață. Răsăritul acela trebuia să aducă creația sau re-creația pământului sub lumina soarelui. Dar răsăritul acesta, a fost unul dublu, nu numai al soarelui, ci și al Fiului, pentru că El a văzut că pe pământ existau semințe care trebuiau să vină la suprafață, iar pentru aceasta, El trebuia să aducă o Lumină care să înceapă să separe lumina de întuneric și să ia haosul și să-l pună în rânduială. De ce? Ca să aducă Viață veșnică Seminței făgăduite a lui Dumnezeu.

Să mergem acum împreună la Levitic capitolul 23. Aleluia! Este un timp minunat în care să fii viu. Este răsăritul Soarelui! Nu „va fi” sau „a fost”, ci este.

„Iată sărbătorile

Domnului, cu adunări sfinte, pe care le veți vesti la vremurile lor hotărâte.

În luna întâi, în a

paisprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paștele Domnului.

Și în a

cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi Sărbătoarea Azimilor în cinstea Domnului; șapte zile să mâncați azimi.” (v. 4-6).

Fratele Branham a

luat aceste Sărbători și ne-a arătat că Planul Răscumpărării a fost sădit în ele. Prima Sărbătoare a fost Paștele în care în locul nostru murea un miel înlocuitor. Noi știm că Hristos a murit vinerea, iar apoi a început ciclul Sărbătorilor și anume, Sărbătoarea Azimilor, care este Cuvântul nedospit, curat, care urma să cheme o Mireasă de-a lungul a șapte epoci ale bisericilor. Aceasta se ținea șapte zile.

Apoi, ajungem la cea

de-a treia Sărbătoare:

„Domnul a vorbit lui

Moise și a zis:

„Vorbește copiilor

lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pârgă a secerișului vostru.

El să lege snopul

Într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat.” (v.9-11).

„A doua zi după Sabat”, aceasta însemnând că Sabatul era încheiat. Atunci, în a doua zi după Sabat, era legănat un snop. Hristos a fost răstignit înainte de începerea Sabatului, pe pământ, din perspectiva pământească; trupul Său a stat în mormânt într-o stare de odihnă, apoi duminică foarte devreme, în prima zi a săptămânii, El a înviat.

Așadar, aici avem primele trei Sărbători, iar înainte de a ajunge la cea de-a patra, aș vrea să citesc un citat din **„Căminul viitor”**:

„Fiți atenți, „vor trece” șapte zile sau cum am spus, „se vor schimba în alta”. Opt zile au de-a face cu noua creație, înțelegeți? Nu vechea creație. A opta zi este noua creație, pentru că în cea de-a opta zi, a înviat Domnul nostru din morți. Iată cealaltă adunare sfântă; nu luăm deloc în considerare Sabatele, sărbătoarea corturilor sau sărbătoarea Rusaliilor. Isus a înviat din morți în ziua a opta, pentru neprihănirea noastră. Isus a înviat din morți după cele șapte Sabate, șapte zile, șapte epoci ale Bisericii. A opta zi este o adunare sfântă, vedeți, este ziua dintâi.”

Aș vrea să citesc încă o dată, așa cum a spus profetul: *„Isus a înviat din morți în ziua a opta, pentru neprihănirea noastră. Isus a înviat din morți după cele șapte Sabate, șapte zile, șapte epoci ale Bisericii.”*

Prieteni, profetul știa ce spune. El vorbea mai mult decât doar firescul, mai mult decât

Înțelegerea noastră tradițională: „Am înțeles Paștele, el înseamnă cutare.” El încerca să aducă lucrurile la „Este răsăritul Soarelui”, la ceea ce se întâmplă acum, nu la ceea ce se întâmplase deja; el aducea totul la prezent: „Este răsăritul Soarelui.” Astfel, a spus: *„Isus a înviat din morți după șapte epoci, după șapte zile.”* Fratele Branham a luat această poveste a Paștelui și a adus-o la timpul prezent. El ne-a spus: „După cele șapte”, nu în Sabat, ci după ce Sabatul este încheiat, în prima zi dimineața, la răsăritul soarelui”, și a apoi a zis: *„Este răsăritul Soarelui”*, Isus a înviat din morți.

Ca să înțelegem ceea

ce spune profetul lui Dumnezeu, trebuie să avem în mintea noastră ceea ce a învățat el și să înțelegem cum a învățat el Biblia. Trebuie să încetăm să mai înțelegem Biblia așa cum o înțeleg toți ceilalți din lume. Trebuie să punem punct înțelegerii teologice, seminaristice a Bibliei; la un moment dat, trebuie să plece definitiv din mințile noastre, pentru că atunci când el spune: *„Isus a înviat din morți, după șapte Sabate, după șapte epoci”*, noi începem să privim la trup, la toate aceste lucruri, dar eșuăm în a înțelege că la început, Dumnezeu a creat omul, l-a creat pe Adam și l-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, iar numele lor a fost Adam. Pentru că El a spus doar Adam, nu înseamnă că S-a referit numai la partea bărbătească, ci Se putea referi și la partea femeiască. Acum, noi știm că Isus Hristos este atât parte bărbătească, cât și parte femeiască, pentru că atunci când a fost răstignit, El a fost adormit și din coasta Sa au fost luate elementele pentru a fi creată Mireasa. Mireasa a fost creată, iar numele Ei este Isus Hristos.

Așadar, când fratele

Branham a spus că *„Isus a înviat din morți după șapte epoci ale Bisericii”*, înseamnă

că El a înviat în chip bărbătesc, în trup străpuns de cuie? Spun aceasta, pentru că dacă ne-am fi aflat în grădină și ne-am fi uitat la femeie, ca anatomie ea putea fi în întregime o femeie, dar Dumnezeu S-a uitat la ea și a zis: *„Adame, vino aici!”*, iar ea venea alergând pentru că aceasta era ceea ce era ea. Ea era Adam. Acum, această Mireasă este carne din carnea Lui, oase din oasele Lui, Viață din Viața Lui, Ea este El, iar după șapte

epoci ale Bisericii, va exista o înviere, nu de Sabat, ci în ziua întâi a săptămânii. Isus a înviat din nou, după Sabat. În ce chip? S-ar putea să fie în chip femeiesc.

Prieteni, noi trebuie să punem punct înțelegerii tradiționale, trebuie să se prăbușească și să moară pentru că este vrăjmașul nostru. Relatările biblice, așa cum le-am învățat crescând în biserica metodistă, baptistă, pentecostală, trebuie să moară pentru că trebuie să luăm lucrurile așa cum le-a învățat profetul, așa cum le-a explicat el, așa cum le-a adus el.

Să ne întoarcem la Levitic
23.15-16:

„De a doua zi după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și-n alta, să numărați șapte săptămâni întregi.

Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine după al șaptelea Sabat, și să aduceți Domnului un nou dar de mâncare.”

Nu „în al șaptelea Sabat”, ci „în ziua care vine după al șaptelea Sabat.”

Există șapte Sărbători care explică Planul Răscumpărării, iar în cadrul acestora există trei zile „a opta” semnificative:

-Sărbătoarea întâilor

roade, când Isus a înviat din morți;

-sărbătoarea

Rusaliilor care este după cel de-al șaptelea Sabat; și

-după sărbătoarea

Corturilor care este o sărbătoare de șapte zile, iar în a opta zi există o adunare sfântă.

Acestea sunt trei

zile „a opta” „ deosebite care au fost inserate în cele șapte sărbători, și toate au de-a face cu voi și cu mine.

„De a doua zi după

Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi.” Adică șapte epoci ale Bisericii.

„Să numărați

cincizeci de zile, până în ziua care vine după al șaptelea Sabat, și atunci să aduceți Domnului un nou dar de mâncare.”

„Cincizeci”

înseamnă „Jubileu”, dar și „Cincizecime”, „Rusalii”.

„Să aduceți din

locuințele voastre două pâini, ca să fie legărate într-o parte și într-alta; să fie făcute cu două zecimi de efă din floarea făinii și coapte cu aluat: acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul.” (v. 17).

După cum puteți vedea, aici vorbim despre pâini și așa cum am spus înainte, semințele adunate în snopul de legănat erau măcinate, iar fratele Branham a vorbit despre procesul special prin care erau făcute toate la fel, după care erau amestecate cu aluat, pentru că biserica se află încă în trupul său hibrid, apoi erau coapte în două pâini, pentru că noi avem o biserică Alfa și o biserică Omega. Vom vedea că acest lucru este foarte important și vom observa că aceasta este cea de-a patra sărbătoare.

În „**Căminul viitor**”,
citim:

„Isus a înviat în ziua a opta pentru neprihănirea noastră. Împăratul veșnic, cu Împărăția veșnică pentru a fi botezat spre Viață veșnică. Nu șapte zile; nu avea nimic de-a face cu niciuna din aceste zile. Vorbește despre alta, veșnică, ce vine; vorbește despre un timp veșnic, Lumea despre care vorbesc eu.

Și observați, după cincizeci de zile sau șapte Sabate de acolo, era din nou o altă adunare sfântă. Ce s-a întâmplat? Duhul Sfânt S-a revărsat în ziua de Rusalii, în ziua a opta, S-a revărsat în acea a opta zi. Au fost șapte Sabate mai târziu, după învierea Sa; așadar, aceasta a fost de șapte ori din nou, ceea ce ne aduce exact în prima zi a săptămânii. Înțelegeți?”

Aici, fratele Branham ne-a adus din nou la sărbători și ne-a arătat că după încheierea a șapte Sabate sau șapte epoci ale Bisericii, noi intrăm acum în cea de-a cincizecea zi sau în Jubileu pentru că întotdeauna exista o Trâmbiță a Jubileului care suna, iar aici, a răsunat cea de-a șaptea Trâmbiță a Evangheliei. Fratele Branham a sunat din această Trâmbiță chemându-ne la Jubileu, înapoi la Sărbătoarea Rusaliilor. Aceasta a fost în următoarea zi după șapte; nu în a șaptea zi, ci în ziua de după cele șapte zile. Amin! El ne-a chemat la această Sărbătoare,

iar noi înțelegem că aceasta este nașterea Bisericii. Este adevărat? Înțelegem că ei se aflaseră sub Lege și treceau de la Lege la har. Aceasta era nașterea Bisericii, a Bisericii Nou Testamentale, dar s-a născut ca Biserică ebraică pentru că toți cei aflați în camera de sus erau evrei. Era într-adevăr nașterea Bisericii Nou Testamentale, dar toți erau evrei.

Acum aș vrea să ne

întoarcem la Geneza, iar dacă aveți răbdare cu mine, aș vrea să așez o temelie.

Îl rugăm pe Dumnezeu să lege toate aceste lucruri pentru noi.

Când citim

Scripturile, lucrurile pe care le găsim în ele nu sunt evenimente izolate, separate unele de altele. Toate lucrurile ne arată Planul Răscumpărării, pretutindeni existând tipare și cicluri pe care Dumnezeu încearcă să ni le arate. Este marele Său Plan scris și ascuns printre rânduri. Amin!

Geneza 1.14: „Dumnezeu a zis:

„Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte: ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii.”

În Geneza 1.14, noi

ne aflăm în ziua a patra. Este ceea ce noi numim a patra zi a creației. În această a patra zi, noi ajungem la ceva puțin neobișnuit pentru că în prima zi, El a vorbit și a fost lumină. Apoi, în ziua a doua, El a creat cerurile, iar în cea de-a treia a creat pământul; apele s-au retras și astfel pământul a rămas uscat, iar plantele au ieșit la viață. Așadar, avem din nou un ciclu pentru că la început, în Geneza 1.1, El a creat cerul și pământul. Iar acum, când a început să re-creeze, El a vorbit pentru că ceea ce a ieșit în primul rând de la Dumnezeu a fost Logosul sau Stâlpul de Foc, Lumina supranaturală și de aici au ieșit toate celelalte lucruri.

Apoi, fratele Branham

a spus: „El a creat cerurile, iar primii pe care i-a creat au fost îngerii.”
Astfel, aflăm că în re-creație, El a venit mai întâi cu Lumina Cuvântului vorbit din nou, iar de aici a creat cerurile, iar de acolo, pământul. Tiparul continuă să se rotească și să se rotească și să se rotească în toată Biblia.

În ziua a patra, El a spus:

„Dumnezeu a zis:

„Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii

și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.” Și așa a fost.

Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele.

Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul,

să stăpânească ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.” (Geneza 1.14-19).

Aici, vedem că Dumnezeu a început să ordoneze aceste lumini, să le pună la locul lor, să le așeze, ele fiind semne care să arate zile, vremuri și ani, pentru ca noi să ne uităm la ele și ele să ne spună în ce timp al zilei ne aflăm, ce vreme este. Aceasta este mai mult decât am crezut noi.

Să ținem minte că aceasta este ziua a patra. El avea deja lumină, exista deja un fel de lumină care în ziua a treia a provocat creșterea plantelor. Așadar, exista deja o lumină, dar ceea ce avem aici este o aranjare a luminii sau o poziționare a luminii, iar El a făcut aceasta cu un scop: *„ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii.”*

Concluzionăm că luminile servesc pe pământ unui scop, că ele sunt acolo ca să separe ziua de noapte, întunericul de lumină și binele de rău, dar lumina este acolo și ca să arate zilele, vremurile și anii în sărbătoarea a patra, în ziua a patra. A patra sărbătoare este sărbătoarea Rusaliilor, când Biserica Nou Testamentală a fost născută pentru prima dată.

Să mergem acum la Apocalipsa
12.1:

„În cer s-a arătat un semn mare - o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.”

Aici ajungem la o femeie, și tot aici vedem și o așezare a luminilor: luna sub picioarele ei; ea este învăluită în soare, îmbrăcată în soare, iar pe capul ei este o cunună de douăsprezece stele. Așadar, avem din nou luna, soarele și stelele. Să nu separați Cuvântul zicând: „Acea este acolo este creația, iar aceasta este aici.”

Nu! Totul este o singură poveste, întreaga Biblie este o singură poveste, iar aici, ajungem într-un loc în care există o aranjare a luminilor care se învârt în jurul acestei femei, au de-a face cu această femeie. Luna este sub picioarele ei, este învăluită în soare și acolo există și stele. Soare, lună și stele.

În mesajul „**Cartea**

Vieții Mielului” din anul 1956, fratele Branham a spus:

„Femeia este biserica, iar luna se afla sub picioarele ei. Cu alte cuvinte, încă strălucea. Dar ea era sub picioarele ei pentru că ajunsese deja în starea în care era însărcinată. Ea era în travaliu, era pe punctul de a da naștere, iar luna trecea deja și strălucea soarele.

Cine alcătuiește

lumina lunii? Este soarele care strălucește asupra ei. Este doar o umbră a soarelui. Așadar, luna a parcurs zilele în care a strălucit, iar acum răsărea soarele. Femeia nu era învăluită în lună, ci era învăluită în soare. Era o biserică a Evangheliei care venea la existență. Vechea biserică tradițională...”

Voi spuneți: „Aceasta

a fost biserica tradițională?” Da. Isus a venit mai întâi la evrei, nu la neamuri.”

Când a vorbit despre

Apocalipsa capitolul 12, fratele Branham a spus: *„Este biserica ce vine la existență, este nașterea bisericii, este a patra sărbătoare, sunt Rusaliile, a patra sărbătoare care este o oglindire a celei de-a patra zi a creației pentru că avem soarele, luna și stelele.”*

Apoi, în mesajul „**Shalom**”

din anul 1964, el a spus:

„Zilele trecute am

avut parte de un eveniment istoric al bisericii... În Biblie, luna reprezintă biserica, iar soarele Îl reprezintă pe Hristos pentru că noi găsim în Apocalipsa 12, că femeia care reprezintă „Biserica” era cu luna sub picioarele sale și cu soarele deasupra capului ei, cununa ei fiind douăsprezece stele. Adică vechea lege evreiască tradițională se afla sub picioarele ei, iar ea a trecut peste aceasta în lumina soarelui. Cele douăsprezece stele sunt „cei doisprezece apostoli” care ne-au adus mesajul nouă sub Duhul Sfânt.”

Aici, fratele Branham

a început să ia aceste lumini și să le ordoneze. El a spus: *„Aceasta este vechea biserică tradițională, biserica ebraică, iar aceasta este biserica Nou Testamentală care vine la existență”*, legând aceste lucruri de Apocalipsa 12. Luna era umbra a ceea ce urma să vină pentru că așa cum a spus profetul, *„Luna este reflecția luminii soarelui”*, așa cum Vechiul Testament a fost o oglindire a Luminii. Aici, această biserică evreiască a trecut dincolo de lună, s-a ridicat deasupra lunii, a Legii vechi, a umbrei, această biserică învelită în soare sau cum a spus fratele Branham *„învelită în har”* la sărbătoarea Rusaliilor a fost învelită în Soare, în Lumina Soarelui. Deasupra capului ei exista o cunună alcătuită din douăsprezece stele, iar fratele Branham a spus că aceștia sunt cei doisprezece apostoli care au fost temelia Bisericii. Cred că am înțeles acest tablou. Să nu-l pierdeți pentru că este a patra zi a creației, a patra sărbătoare, sărbătoarea Rusaliilor și este nașterea unei biserici, și toate elementele de care este nevoie se află acolo: soarele, luna și stelele. Ele sunt acolo pentru vremuri, zile și ani. De ce? Pentru că dacă ne uităm la Lumini știm în ce zi ne aflăm. Cei doisprezece patriarhi au fost lumina pentru o anumită zi; ei au mers cu luna, luna fiind Legea. Dar aici, Se ridică Lumina, răsare Soarele, iar Biserica Mireasă, biserica ebraică trece de la Lege în strălucirea Luminii depline a Cuvântului. Ceea ce era Legea se afla atunci în manifestare, se făcea trecerea de la Lege la har; ei au trecut de la Lege la har arătând că intrau într-un ciclu al zilei. Apoi, cele douăsprezece stele, constelația de

douăsprezece stele care se afla pe capul ei îi arăta pe cei doisprezece apostoli care au pus bazele unei biserici. Acum, putem privi la lumini și să știm că am trecut de la Lege la har. Așadar, aici cunoaștem timpul, vremea și ziua în care ne aflăm. Credeți că aceasta se poate repeta? Poziția lunii, a soarelui și a stelelor, arată ziua și vremea în care ne aflăm. Slăvit să fie Domnul!

În mesajul „**Căminul viitor al Mirelui și al Miresei**” citim:

„Bărbatule și femeie în vârstă, să nu fiți descurajați. Dacă sunteți o imagine aici, în acest atribut al lui Dumnezeu; aceasta, Dumnezeu; dacă o aveți, dacă sunteți reprezentați aici, voi nu puteți... Voi sunteți în veșnicie. Dacă ați trecut din acea a șaptea zi, în a opta, ați intrat în veșnicie prin botezul Duhului Sfânt și sunteți incluși în Aceasta.”

Fratele Branham îi

încuraja pe oameni să treacă din ziua a șaptea în a opta? Păi, credeam că aceasta este descurajant în ziua în care trăim. Dar fratele Branham a făcut contrariul, el i-a încurajat pe oameni să treacă din ziua a șaptea în a opta.

„Dacă vă încredeți într-o senzație sau dacă săriți în sus și-n jos sau „Eu fac aceasta. Eu țin ziua a șaptea. Nu mănânc carne” și alte lucruri ca acestea, acestea vor pieri oricum. Înțelegeți? Dar Aceasta este veșnicia. Aceasta este veșnicia, sărbătoarea de după sărbătoarea corturilor.”

Fratele Branham a

spus că există o sărbătoare a zilei a opta pentru că sărbătoarea corturilor dura opt zile. A început în Sabat și a trecut prin Sabat, dar în ziua a opta era o adunare sfântă, marea zi a sărbătorii.

„Sărbătoarea

corturilor era ultima sărbătoare, a șaptea sărbătoare. Noi ne închinăm acum sub sărbătoarea corturilor, a șaptea epocă a bisericii.”

Așadar, acum știm

unde ne aflăm în cadrul sărbătorilor, pentru că el a spus: *„Noi ne închinăm acum sub sărbătoarea corturilor, a șaptea epocă a bisericii.”*

Dar după aceea, el

ne-a spus să trecem din a șaptea în a opta zi.

„În Mileniu,

noi ne vom afla din nou sub sărbătoarea corturilor, în ziua a șaptea.”

Așa este, pentru că Mileniul

este sărbătoarea corturilor pentru pământ.

Acum, vă rog să

țineți minte: aceasta stabilește tiparul pentru răscumpărare, dar există mai mult decât un singur lucru care trebuie răscumpărat. Avem răscumpărarea evreilor, a neamurilor și a pământului, pentru că fratele Branham a spus că pământul este un atribut al lui Dumnezeu. Iar dacă este un atribut al lui Dumnezeu, care provine din gândurile Sale, trebuie să fie răscumpărat.

Așadar, El a trebuit

să-i răscumpere pe evrei, neamurile și

pământul. Noi știm că pământul se află în a șasea zi sau în a șasea sărbătoare și așteaptă Mileniul ca să treacă în a șaptea. Apoi, la sfârșitul Mileniului va veni ziua a opta, cerul și pământul nou. Înseamnă că noi nu ne aflăm în același loc în care se află pământul. Astfel, când îl citim pe fratele Branham și el începe să vorbească despre Mileniu, despre a șaptea zi și a șaptea

sărbătoare, să nu ne plasăm acolo pentru că el vorbește despre pământ. El ne-a vorbit și despre evrei, care acum se află sub sărbătoarea Trâmbițelor. Au fost șase Trâmbițe, iar acum, ei așteaptă să sune cea de-a șaptea Trâmbiță ca să-i ducă la sărbătoarea Ispășirii. Voi să nu vă puneți acolo, pentru că nu sunteți evrei.

Dacă faceți parte din

Mireasa dintre neamuri, în Planul Răscumpărării El ne spune că noi suntem în ultima sărbătoare, în sărbătoarea a șaptea, sărbătoarea Corturilor, iar la sfârșitul ei este acea mare zi, ziua a opta, în care Isus S-a ridicat și a strigat cu glas tare. *„Dacă cineva însetează, să vină la Mine și să bea, iar din pântecul lui vor izvorî râuri de apă vie.”* Apa curge pentru Viață veșnică.

Acum noi știm unde

suntem, iar atunci când îl auzim pe fratele Branham spunând ceva despre altceva, aceea nu este pentru noi. Eventual dacă vreți să fiți un evreu. În ce mă privește, eu nu vreau aceasta. Eu vreau să fiu chiar aici în ziua a opta, în ziua cea mare a celei de-a șaptea sărbători. Aici vreau să fiu eu și aici ne-a spus profetul că suntem.

„În Mileniu, noi

ne vom afla din nou sub sărbătoarea Corturilor, în ziua a șaptea.” Bineînțeles, acesta este pământul.

În ce stare veți fi

voi în Mileniu? Veșnică, într-un trup proslăvit. Această sărbătoare nu are nimic de-a face cu noi; aceasta este cea de-a șapte sărbătoare pentru pământ, nu pentru noi. Noi vom fi trecut deja în veșnicie. Așadar, în Mileniu, pământul va fi în a șaptea sărbătoare, dar nu și noi.

„Dar apoi, după

a șaptea zi, vom avea acea Adunare sfântă și ne vom întoarce în veșnicie. Cum? Prin Cel veșnic care a venit, ne-a răscumpărat și ne-a dus înapoi, îngăduind ca noi să recunoaștem că facem parte din Aceasta. Cum știți voi dacă faceți parte din aceasta? Din pricina Cuvântului orei, a făgăduinței zilei. Care este aceasta? O restituire înapoi la ziua întâi, la prima zi.”

Care este făgăduința
zilei de azi? *O restituire înapoi în ziua întâi.*

*„Iar el va
întoarce inimile copiilor înapoi la părinți”, aducând înapoi Rusaliile
originale, nu senzații; și va manifesta Lumina de seară, același Fiu care
S-a arătat în Lumina de dimineață, așa cum a fost făgăduit pentru această zi.”*

El ne aduce aici prin
cele șapte sărbători, înapoi la ziua cea mai mare a ultimei sărbători, înapoi
la veșnicie, la ziua dintâi. Dar cum numește el prima zi? Slujba lui Maleahi
4 care întoarce inimile copiilor înapoi la părinții de la Rusalii. La ce ne
întoarcem noi? La Biserica originală Nou Testamentală. Amin! Este înapoi la
ziua a opta pentru că Rusaliile sunt ziua a opta. Când ajungem la epocile
Bisericilor, la cele șapte zile din cele șapte sărbători, ajungem la ziua a
opta, fiind o legătură, de la ziua a opta, la ziua a opta și la ziua a opta,
toate fiind același lucru:

Învierea lui Isus

Hristos, botezul Duhului Sfânt și ziua Rusaliilor, restituirea înapoi, toate
sunt același lucru;

iar acum, este o întoarcere înapoi, din nou la ziua dintâi a Bisericii Nou
Testamentale pentru că patru lăcuste au mâncat Biserica Nou Testamentală și au
distrus Pomul Mireasă. A mers înapoi în pământ, dar prin Luther, Wesley,
Rusalii a avut loc, ce? O restituire a Pomului Mireasă. Este o
restaurare înapoi prin patru stadii: neprihănire, sfințire, botezul Duhului
Sfânt care a creat o cale pentru Duhul Sfânt Însuși. Este restituirea

Pomului Mireasă, la fel ca și Pomul Mire. Este un Pom după același chip, cu roadele în vârful Său, care a ajuns în al patrulea stadiu, înapoi la ce? La a patra sărbătoare, a patra zi a creației, înapoi la Rusalii, înapoi la o ordine, o rânduială a soarelui, a lunii și a stelelor. Așadar, noi știm în ce zi trăim, unde ne aflăm.

Să mergem în Romani
capitolul 8, pentru că doresc să ating ceva, apoi vom merge mai departe:

*„Și dacă Hristos
este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar
duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.*

*Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți
locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și
trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.*

*Așadar, fraților, noi
nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei.” (v. 10-12).*

Nu vă face aceasta să
vă simțiți bine? Noi nu datorăm nimic cărnii. Firea are poftă, dar eu nu-i
datorz nimic, nu sunt un datornic al cărnii.

*„Dacă trăiți după
îndemnurile ei, veți muri, dar, dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele
trupului, veți trăi.” (v. 13).*

Noi putem face să
moară faptele trupului, prin Duhul, nu prin propriul nostru efort, pentru că

eforturile noastre vor fi incapabile să biruiască hibridarea care este în trup. Dar prin Duhul, noi facem să moară faptele trupului și înțelegem că am fost aduși la Viață.

„Dacă Duhul Celui

ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi”, va aduce la Viață trupul vostru muritor și atunci nu veți mai datora nimic cărnii și nu mai trebuie să trăiți conform poftelor ei. Nu mai trebuie! De multe ori, noi suntem blocați în mintea noastră din pricina complexelor, a lucrurilor din trecut, a lucrurilor cu care s-au luptat părinții noștri și pe care le moștenim genetic. Simțim pur și simplu că așa vor fi lucrurile. Dar nu este așa, pentru că a existat o Putere de aducere la Viață care a venit în acea zi de Rusalii. Cei care se aflau în camera de sus, se temeau, le era frică să dea piept cu autoritățile, se ascundeau, dar în ei a venit Ceva și le-a adus trupurile muritoare la Viață, iar ei nu au mai fost niște fricoși. Ei nu au fost capabili să fie niște oameni curajoși. Petru credea că este un om curajos. Înainte de răstignire, de arestarea lui Isus, Petru credea că este un om curajos. El era sigur, așa că a spus: „Chiar dacă Te vor uita toți, eu nu Te voi părăsi.” El credea că se va ridica și va lupta, că nu va da niciodată înapoi, se credea un om curajos. Dar în încercare, în ceasul apăsător, Petru a aflat că era un datornic al cărnii, că împlinea pofta cărnii din dorința de a-și păstra viața firească. Aceasta a rămas cu el chiar și după înviere, chiar și după ce l-a întâlnit pe Isus la Marea Tiberiadei; după toate acestea, el tot nu avea curaj să iasă și să declare învierea, așa că a continuat să se ascundă până când s-a schimbat Ceva înăuntrul lui.

Botezul Duhului Sfânt

S-a revărsat în a cincizecea zi, în ziua de după Sabat, în ziua a opta, iar când s-a întâmplat aceasta, peste el a venit o mare îndrăzneală, așa că a ieșit afară din camera aceea vorbind într-un limbaj ceresc și a început să predice Evanghelia și să spună: *„Bărbații aceștia nu sunt beți, cum credeți voi!”* Era același bărbat care mai înainte se temuse de un om când fusese întrebat dacă a fost cu Isus sau nu. Dar după aceea, a predicat unei adunări atât de mari încât au existat cinci mii de convertiți. Vedeți? El s-a temut de un singur om, dar într-o clipă a fost schimbat și a propovăduit cu îndrăzneală în fața unei

mulțimi, zicând: „*Aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul Isaia*”, apoi a început să așeze lucrurile și să le spună ce să facă. În Petru s-a schimbat ceva, așa că nu a mai fost dator cărnii ca să-i asculte poftetele, ci prin Duhul a făcut să moară faptele cărnii. Amin! Ceva a venit și ceva s-a schimbat în ziua de Rusalii. A fost o întoarcere a lui Isus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu. Amin! El a spus: „*Nu vă voi lăsa orfani, ci voi veni la voi.*”

Aceasta a fost întoarcerea lui Hristos

într-un alt Chip;

El S-a întors în acel chip și a fost Hristos trăind în poporul Său ca Duh Sfânt. Acum putem vedea chipul din Apocalipsa 12, putem vedea această femeie, această Mireasă ebraică, această biserică Nou Testamentală care a fost ridicată deasupra vechii Legi a Vechiului Testament și a fost învelită în Soare, în Fiul. În care Fiul? În Fiul lui Dumnezeu. Ea era învelită în Fiul manifestând Cuvântul, Însăși Viața lui Isus Hristos în faptă și putere. Ea era învelită în Soare, în Fiul, iar deasupra capului ei erau douăsprezece stele, cei doisprezece apostoli care au devenit Temelia Bisericii. Acum putem înțelege această vedenie?

În mesajul „**Shalom**”

din anul 1964, citim:

„El a spus că peste popoare va fi un întuneric mare, dar va fi și Lumină: „Scoală-te și luminează pentru că Lumina a venit.” Cum poate exista atât Lumină, cât și întuneric? Trebuie să fie separate și doar un singur lucru le separă: Cuvântul manifestat; El face separarea.”

Am înțeles aceasta?

Cine face separarea? Cuvântul manifestat. De aceea, nu ne va face niciun bine doar să vorbim despre Mesaj. Trebuie să-L trăim pentru că pe pământ trebuie să existe o Mireasă care să fie El. Ea este El și trebuie să existe o manifestare a Miresei pe pământ. Prieteni, noi nu vorbim despre Mesaj, ci intrăm în Mesaj

și El intră în noi și începe să trăiască pentru că manifestarea scoate întunericul afară. Separă!

Simplul fapt că am vorbit despre faptul că a existat o profeție care spunea că Isus va trimite un premergător, că mai întâi va veni Ilie și va întoarce inimile copiilor înapoi la părinți, sau că avem toate aceste profetii așezate, Luca 17.30: „*Când se va arăta Fiul omului*”, nu va separa Lumina de întuneric. A le repeta, a le memora sau a le citi, nu va face nimic. Dar a venit o zi în care acel Cuvânt a intrat într-o manifestare fizică și a existat o descoperire a Fiului omului, o slujbă a întoarcerii inimilor înapoi, o restituire a tuturor lucrurilor, iar sub acea slujbă, sub slujba aceluși profet a existat o separare a Luminii de întuneric. Atunci totul a devenit evident: „Acesta nu este decât întuneric, iar Cuvântul este Lumina, Cuvântul original este Lumina adevărată, Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu.” Orice altceva nu este decât întuneric.

Cuvântul a fost prins în denomiționalismul întunecat. Laodicea cu lumina ei pălea în ritm rapid, dar a venit în scenă un profet cu manifestarea Luminii și a provocat o separare a Luminii de întuneric, întrucât a spus: „Când papa va părăsi Roma ca să meargă la Ierusalim, va fi o eclipsă de lună.” Au fost făcute șase fotografii ale acelei eclipse, acestea oglindind epocile Bisericilor desenate de fratele Branham pe tablă. El a desenat cea de-a șaptea epocă cu o mică fantă de Lumină, dar în ziar au fost publicate doar șase poze, iar fratele Branham a spus că atunci când Dumnezeu le-a arătat pe cer, Laodicea era în apostazie totală, în întuneric deplin, fără nici măcar o umbră de Lumină. De ce? Pentru că manifestarea Cuvântului a separat Lumina de întuneric. El a scos o Mireasă din Laodicea în epoca Miresei, în a opta zi a celei de-a șaptea sărbători, iar restul a intrat în întuneric deplin.

Voi puteți să aduceți cât de multe mirodenii dulci doriți pentru că nu veți învia nimic cu ele, dar există o Putere care a înviat deja Biserica și a adus-o la Viață, pentru că

manifestarea Cuvântului separă, iar noi avem harul de a vedea și de a crede aceste lucruri. Voi sunteți dintre cei care ați fost de la început în El, de aceea în voi există Ceva care spune: „Acesta este Adevărul.” Cum puteți spune aceasta? Nu este intelectul vostru; noi nu am venit la aceasta singuri, este absolut imposibil. Dar manifestarea Cuvântului a separat Lumina de întuneric ca să putem vedea că acest denotaționalism este întuneric, că aceste idei omenești, aceste crezuri și dogme sunt doar întuneric. Lumina este Lumina originală, este Cuvântul original care conține Gândul lui Dumnezeu, iar singura cale ca să putem cunoaște Gândul lui Dumnezeu este să avem în scenă un profet care poate să meargă până în gândurile cele mai adânci ale lui Dumnezeu și să aducă Lumina originală la manifestare. Nu sunt doar cuvinte, ci este descoperirea care vine odată cu cuvintele. Astfel, faptul că știi despre Dumnezeu nu înseamnă că faci parte din El. Amin! Totul are de-a face cu originea ta, iar originea ta este destinul tău. Originea și destinul sunt unul și același, ceea ce înseamnă că dacă nu ai originea Acolo, nu ai un destin Acolo. Dar originea ta este destinul tău. Putem spune câte cuvinte vrem noi, este manifestarea!

Trebuie să existe o manifestare a Miresei pe care un profet a venit și a pus-o în rânduală. Astfel, Mireasa trebuie să trăiască acea rânduală: să se poarte așa cum a spus el, să se îmbrace așa cum a spus el, să trăiască cu înflăcărare pentru El, în clocot, predată, dedicată. Profetul ne-a spus tot ce va fi această Mireasă, iar noi nu putem doar să vorbim despre aceasta, ci trebuie s-o arătăm. Mireasa se va arăta în ceasul acesta. Există porțiuni pe care nu le putem fabrica; există manifestări pe care pur și simplu nu le putem face să aibă loc, dar există manifestări care sunt sub controlul vostru: felul în care vă îmbrăcați, sinceritatea voastră, devotamentul vostru, faptul că sunteți în biserică de fiecare dată când se deschid ușile, închinarea în rugăciune, citirea Cuvântului.

Vedeți voi, Cuvântul acesta nu ne-a fost dat ca să vorbim despre El sau ca să-L înțelegem pentru promovarea unui examen, ci trebuie să existe o manifestare a Miresei. Trebuie să fie o Mireasă care să ia ceea ce a spus profetul și să spună: „Acesta este

Adevărul și eu Îl voi trăi.”

Cum putem aștepta ca

Dumnezeu să împlinească partea pe care nu o putem face, dacă noi nu împlinim ceea ce putem face? Noi putem veni la biserică, putem veni mai devreme ca să ne închinăm și să cugetăm în rugăciune, putem avea un timp de închinare și rugăciune, putem alege ce fel de haine îmbrăcăm, putem alege dacă ne machiem sau dacă ne tăiem părul. Acestea sunt alegeri făcute de noi. Adesea, noi dorim ca Dumnezeu să facă partea supranaturală, dar refuzăm să împlinim partea firească;

iar fratele Branham a spus: „*Cum să vă învăț Algebra, dacă voi nu cunoașteți Abecedarul?*” Apoi, ajungem în situația în care fără Abecedar nu putem rezolva o ecuație algebrică. „Pot veni la biserică jumătate din timp, pot întârzia, pot apărea în ultimul minut, pot să nu mă pregătesc, pot să nu am timp pentru Domnul, pot să nu am timp pentru închinare sau consacrare, dar într-o zi, Dumnezeu mă va folosi ca să aduc la viață un trup mort.” Chiar credeți aceasta? Trebuie să existe o manifestare, trebuie să existe o inimă care să spună: „Doamne, vreau să trăiesc tot ce ai spus Tu să trăiesc. Prin Duhul, vreau să distrug faptele firii pentru că nu sunt dator cărnii pentru poftele ei. Doamne, ajută-mă să fac ceea ce pot face, cu credința că Tu vei face ceea ce nu pot face eu.”

Tot în mesajul „**Shalom**”, citim:

„...Cuvântul

manifestat desparte și-l presează pe celălalt în partea cealaltă... Aici pe pământ este întunericul, dar când se arată Cuvântul lui Dumnezeu manifestat, soarele, întunericul se retrage de partea cealaltă. Aceasta este ceea ce se petrece acum, întunericul se separă de Lumină.

Pentru Biserica

aleasă din acest ceas întunecat de azi... despre care am putea spune multe timp

de multe ore, dar cred că am spus destul de mult pentru ca voi să puteți înțelege ceea ce vrea să spună Scriptura, când a spus: „Este un întuneric mare peste popoare.”

Acum, eu îi spun

Bisericii: „Shalom! Pacea lui Dumnezeu.” Pace! Fiecare iudeu adevărat care se întâlnește cu un alt iudeu, spune: „Shalom!” Cu alte cuvinte: „Bună dimineața! Dumnezeu să fie cu tine! Pacea lui Dumnezeu să fie cu tine!” Este: „Bună dimineața! Cum ești?” Biserică, sunt zorii zilei. Peste popoare este întuneric, dar pentru Biserică este „Bună dimineața! Hristos Își face apariția printre noi. „Shalom! Pace!” Aleluia! „Shalom!”

Când vedem

întunericul așezându-se, întuneric înainte de zorii zilei, știm că Steaua dimineții este sus ca să prezinte soarele care vine. Aceasta este clipa în care strălucește Steaua dimineții. Este plecarea dintre. Întotdeauna, înainte de a se face ziuă, este întuneric timp de câteva clipe, întunericul se lasă și luna eșuează în a străluci. Este cel mai întunecat moment înainte de zorii zilei pentru că lumina presează întunericul. Dar Steaua dimineții vine și spune: „Bună dimineața. Shalom.”

Înainte de a trece într-un ciclu al luminii există un ciclu întunecat. Laodicea a intrat în întuneric deplin, dar a existat o stea a dimineții care a strălucit. Ce strălucea? Slujba Fiului omului într-un fiu al omului. El prevestea Fiul care urma să vină.

*Tot în mesajul „**Shalom**”,
scrie:*

*„În ziua în care
trăim noi, Dumnezeu a pășit în scenă ca să legitimizeze și să dovedească
făgăduințele Sale.*

*Este Lumina orei, ca
să ne ridicăm și să strălucim.*

*Astăzi, Lumina
strălucește din nou asupra noastră, Cuvântul este făcut trup, este Lumina!”*

Lumina strălucește
din nou peste noi!

Apoi, în mesajul „**Este
răsăritul Soarelui**” din anul 1965, el a spus:

*„În
zilele din urmă, Fiul trebuie să fie descoperit din nou în Mireasă; Puterea de
aducere
la Viață trebuie să vină, să-i aducă la Viață din aceste denominațiuni moarte
și din crezuri, la un Cuvânt viu al Dumnezeului celui viu.”*

Credeți că în zilele
din urmă, Fiul trebuie să se descopere din nou în Mireasă? „În zilele din
urmă, Fiul trebuie să fie descoperit din nou în Mireasă.” Unde va fi
descoperit Fiul? În noi. „Doamne, fă ca faptele firii să moară, prin
Duhul Tău, și ajută-mă să nu mai fiu robul firii, ci îngăduie ca Duhul care
Te-a înviat pe Tine, să vină în mine și să aducă acest trup la Viață, la
Cuvântul Tău, într-o ascultare deplină de Cuvânt pentru a manifesta Viața lui
Isus Hristos în chipul Miresei.”

*„În zilele din
urmă, Fiul trebuie să fie descoperit din nou în Mireasă; Puterea de aducere
la Viață trebuie să vină, să-i aducă la Viață din aceste denominațiuni moarte
și din crezuri, la Cuvântul viu al Dumnezeului celui viu.”*

Amintiți-vă că

fratele Branham a spus într-unul din pasajele pe care le-am citit că după șapte zile, șapte Sabate, șapte epoci ale Bisericii, Isus învie din nou din morți. Laodicea a intrat în întuneric, iar El urma să Se arate din nou, Puterea de aducere la Viață trebuia să vină pentru a ne învia din aceste denominațiuni moarte și crezuri la un Dumnezeu viu și la un Cuvânt viu.

În mesajul „**Este**

răsăritul Soarelui” profetul lui Dumnezeu ne-a dus prin toate aceste sărbători și ne-a arătat tiparele, iar când a ajuns la paragraful 94, a spus:

„Așa cum Hristos a fost Primul care a înviat dintre toți profeții, fiind preumbrît în multe locuri, El a fost întâiul rod al celor ce dormeau. În venirea lui Hristos în Mireasa ieșită afară din biserică, în zilele din urmă va trebui să existe din nou un Snop legănat.

Legănarea snopului! Ce era snopul? Primul care ajungea la maturitate, primul care dovedea că este grâu, care dovedea că este snop.

Aleluia! Sunt convins că știți despre ce vorbesc. Era legănat deasupra oamenilor, și pentru prima dată, în epoca Miresei, într-o înviere din denominaționalismul întunecat, va ieși la suprafață un Mesaj care va arăta că maturitatea deplină a Cuvântului S-a întors în Puterea Sa deplină și este legănat deasupra oamenilor, prin aceleași semne și minuni pe care le-a făcut atunci acolo.”

Ați văzut aceasta?

Amin!

Acum vom merge la

niște versete ciudate. Să mergem în Apocalipsa 19. Este un pasaj ciudat al Scripturii, dar mie îmi place. Să începem cu versetul 11:

„Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat” și El judecă și Se luptă cu dreptate.

Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur.

Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Oștile din cer îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.

Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascaul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.

Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”.

Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare.”

Aș vrea să ne
concentrăm pe acest înger care stătea în soare.

*„Apoi am văzut un
înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis
tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la
ospățul cel mare al lui Dumnezeu,*

*ca să mâncați carnea
împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a
călăreților și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari!”*

*Și am văzut fiara și
pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce
ședea călare pe cal și cu oastea Lui.” (v. 11-19).*

Noi găsim acest pasaj
al Scripturii ca fiind ciudat, dar trebuie să nu uităm că Apocalipsa este o
carte a simbolurilor.

În versetul 17

am citit despre un înger care stătea în soare și care a strigat cu glas tare și
a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: *„Veniți,
adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu.”*

Fratele Branham a
spus câteva lucruri interesante despre acest verset. Astfel, în mesajul „**Nume
hulitoare**”, el a vorbit despre o vedenie pe care o avusese cu câteva luni
înainte de a predica acest mesaj. Billy Paul a scris această vedenie, iar dacă
veți merge pe site-ul Branham.org., la Message search, o veți găsi la sfârșitul
anului 1962, în luna octombrie, dacă nu greșesc. Dar fratele Branham a vorbit

despre ea în mesajul **Nume hulitoare** din anul 1962. El a spus:

„Încă ceva. Îmi

veți îngădui să spun aceasta? Alaltăieri dimineață... Veți vedea vedenia pe tabla de acolo. Am avut o vedenie. Era în jurul orei cinci sau șase dimineața. Soția mea, care se află acolo în spate, știe aceasta. Mă trezisem. Ne-am trezit ca să pregătim copiii pentru școală.

Eu am din când în

când vedenii și voi, cei care sunteți aici, știți că ele nu eșuează niciodată. Ele sunt desăvârșite. Înțelegeți? Ele nu eșuează niciodată.

Am crezut că eram cea

mai fericită persoană pe care am văzut-o vreodată. Stăteam în soare, s-o-a-r-e, și predicam Evanghelia la o adunare foarte mare, o adunare imensă.”

Fratele Branham a

avut vedenia aceasta la sfârșitul anului 1962, și știm că la sfârșitul aceluși an, în octombrie 1962, Junior Jackson a mers la el și i-a spus visul său. Imediat după aceea, au mai fost încă cinci vise, unul după celălalt, deci șase în total, care au fost încununate cu o vedenie, în decembrie. Toate aceste lucruri s-au petrecut într-un interval de două luni. Fratele Branham a avut o vedenie, Junior Jackson i-a spus visul lui, apoi au fost încă cinci vise, iar la urmă a fost încă o vedenie în care i s-a spus să meargă în Vest pentru descoperirea celor șapte Tunete.

În această vedenie,

el stătea în soare și predica și în timp ce se afla acolo, din soare ieșeau niște raze care îi loveau pe unii, iar pe alții nu. Apoi a spus că și-a dat seama că unora li s-a făcut foame și au început să plece. În continuare a spus că în predica sa a avut două apogee, apoi a spus: „Oh, mi-aș dori să-mi amintesc ce predicam!” El a spus: „Am avut două apogee și doream să ajung la cel

de-al doilea. Am parcurs primul apogeu, l-am încheiat, dar oamenii se îndepărtau, au început să se îndepărteze. Se părea că le era foame, aveau nevoie de hrană firească și au început să plece. Unii mergeau într-o parte, iar alții în alta.” El atinsese primul apogeu, dar apoi a spus că în vedenie a crezut că ei se vor întoarce pentru că se apropia timpul de seară, în care urma să predice al doilea apogeu.

Aici îl vedem pe cel de-al șaptelea înger care a avut o vedenie în care s-a văzut stând în soare. Aceste lucruri nu sunt simple coincidențe, ci este ceva foarte precis.

Apoi, în mesajul „**Domnilor, este acesta semnul sfârșitului?**” din luna decembrie a aceluiași an, fratele Branham a început să vorbească despre cele șase vise, despre constelația de îngeri, despre faptul că a fost luat sus, despre plecarea sa în Vest pentru a primi tălmăcirea.

În paragraful 236, el a spus:

„Poate că acesta este răspunsul, cel de aici. Eu nu știu. „Până când mă schimbă El”. Vă amintiți vedenia pe care am avut-o cu aproximativ trei săptămâni în urmă „predicând adunării stând în soare”? Duminica trecută ați fost toți aici. Și multe duminici, voi cei de aici care primiți casete, și care sunteți aici când sunt făcute, înțelegeți aceste lucruri. Să fiți atenți pentru că acum voi atinge aceste locuri. Fiecare părticică din ceea ce a fost spus se așază exact aici, așadar trebuie să fie tâlcuirea. Eu nu știu, de aceea spun, domnilor, este aceasta?”

Fratele Branham a ajuns la mesajul „Domnilor, acesta este timpul?” în care a vorbit despre faptul

că va merge și va aduce descoperirea celor șapte Tunete, porțiunea din Cuvânt care nici măcar nu a fost scrisă, partea nescrisă, Piatra de sub Piatră, Piatra albă din Piramidă. El cugeta la vedenia pe care o avusese cu două luni înainte și în care stătea în soare și predica. Avusese primul său apogeu, Ploaia timpurie avusese loc, dar trebuia să vină Ploaia târzie. Ajunsese la primul apogeu, îl atinsese, dar în timpul de seară urma să predice cel de-al doilea apogeu. Cine era el în cadrul acestui apogeu? Îngerul care predica din soare, iar în mesajul „Acesta este timpul, domnilor?”, el a legat acest eveniment de descoperirea pe care urma s-o primească de la constelația de îngeri. Slăvit să fie Domnul! În ce zi trăim? Credeți că lucrurile vor continua la nesfârșit așa cum sunt? Credeți că mai există ceva ce trebuie să se întâmple? Acesta este evenimentul, prieteni. Acesta este! Noi suntem aici, facem parte din el, acesta este timpul, acesta este și este ceea ce se petrece.

Fratele Branham s-a

întors în luna martie, iar în data de 17 martie a început să predice Pecițile, și aș vrea să fiți atenți ce a spus în **Pecetea a patra**:

„Dacă doriți să vedeți trupurile lor, să mergem în Apocalipsa 19, după ce îi înjunghie Cuvântul.”

Ați crezut că bătălia

de la Armagedon va avea loc cu Isus venind firește pe un cal alb, cu o Sabie care iese din gura Sa și tăind capetele oamenilor în jur? Cuvântul îi taie.

„Cuvântul îi va omorî. Voi știți aceasta. În ordine. Acum fiți atenți ca să vedeți ce se petrece când Hristos vine în Apocalipsa 19, începând cu versetul 17:

Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare...”

Aceasta se petrece

exact după... Uitați-vă mai sus. „Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (În versetul 13, El este numit „Cuvântul Domnului”. Vedeți? Acum, aici El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor).

Și am văzut un

înger... (Acum

fiți atenți, pentru că merge mai departe):

„Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea... („Din gura Sa”, ca și din gura lui Dumnezeu în gura lui Moise. Înțelegeți?)...”

S-ar putea ca

lucrurile să nu fie așa cum am crezut noi că sunt sub o gândire tradițională.

S-ar putea să fie diferite.

„...pe care le va

cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.

Pe haină și pe coapsă avea scris numele

acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”.

Apoi am văzut un

înger... (Acum, fiți atenți! El vine lovind. Pe cine lovește El? Pe Izabela și pe Ahab al ei, profetul mincinos).”

Pe cine lovește El? Pe

Izabela.

„Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu...”

El

îi dă hrană fiarelor și păsărilor. Acum fiți atenți aici în celălalt capitol din Apocalipsa. Și... (o clipă): „...ca să ucidă cu sabia, cu foametea, cu molimă și cu fiarele pământului.”

(Apocalipsa 6.8).

Vedeți, aici fratele

Branham s-a întors la Pecetea a patra și a legat-o de Epoca bisericii Tiatira, pentru că în Epoca bisericii Tiatira, El a muștrătat-o pe Izabela și i-a spus că-i va lovi copiii cu moartea.

Să mergem în Apocalipsa

2 și să privim la aceasta. Tiatira este cea de-a patra Epocă a Bisericii.

Puteteți vedea un tipar?

„Îngerului Bisericii

din Tiatira scrie-i: ‘Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă...’

„...ale cărui

picioare sunt ca arama aprinsă.” – aceasta este judecata. De aceea, fratele Branham a legat aceasta de Pecetea a patra și de perioada Necazului, toate mergând împreună.

*„«Știu faptele tale,
dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă,
că sunt mai multe decât cele dintâi.*

*Dar iată ce am
împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe
și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile
jertfite idolilor.*

*I-am dat vreme să se
pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei!*

*Iată că am s-o arunc
bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare,
dacă nu se vor pocăi de faptele lor.*

*Voi lovi cu moartea
pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că <Eu sunt Cel ce cercetează
rărunchii și inima>; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.”*

Aici avem Epoca
bisericii Tiatira. Este epoca întunecoasă, când biserica catolică a fost la
apogeul puterii sale, aceasta fiind ceea ce se întoarce sub sistemul fiarei; în
perioada Necazului, se va ajunge din nou la Tiatira. De aceea, fratele Branham
a legat epoca bisericii Tiatira de Pecetea a patra și a șasea, care este
judecata.

Acum vom merge în capitolul

6:

„Când a rupt

Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că

s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea și împreună cu el venea după el Locuința morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.” (v. 7-8).

În Pecetea a patra,

fratele Branham a vorbit despre îngerul care stătea în soare și l-a legat de epoca bisericii Tiatira, despre care tocmai am citit, luând fragmente și propoziții din ambele pasaje și punându-le împreună.

Lăsați-l pe profet să

fie profet pentru că Isus a făcut același lucru și la fel Pavel.

„Apoi am văzut un

înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu. (Apocalipsa 19.17).

El îi dă hrană

fiarelor și păsărilor. Acum fiți atenți aici în celălalt capitol din Apocalipsa. Și... (o clipă): „...ca să ucidă cu sabia, cu foametea, cu molimă și cu fiarele pământului.” (Apocalipsa 6.8).

Vedeți, biserica

Izabelei, însăși trupul ei, va fi mâncată de păsări și de fiarele pământului. Așa cum s-a întâmplat cu Ahab și Izabela în partea firească, la fel se va

petrece și în forma lor duhovnicească, a bisericii. Înțelegeți ce vreau să spun? În ordine.”

Fiți atenți la ceea
ce spune în continuare:

*„Ilie a fost
profetul din zilele lui Ahab și a Izabelei, pe partea firească, iar El a
făgăduit că va face același lucru potrivit cu Așa vorbește Domnul, în Cuvântul
către Izabela, duhovnicește: forma slujbei sale din Duhul.*

*Fiți atenți! Deși, în
ziua sa Ilie a fost legitimat corespunzător și adânc, nu i-a putut întoarce
înapoi la Cuvânt, este adevărat? Deși Ilie a încercat totul; el a făcut totul,
le-a arătat semne și minuni, dar ei i-au răs în față. La fel vor proceda și
în partea duhovnicească. Înțelegeți? Nu i-a putut întoarce înapoi la
Cuvânt.”*

Așadar, fratele

Branham a luat slujba sa, Ilie care va veni din Maleahi 4 sau Ilie care va veni
și va reaseza toate lucrurile la care a făcut referire Isus și a comparat-o cu
slujba lui Ilie din Vechiul Testament. Ilie al Vechiului Testament a fost cel
care i-a muștrat pe Ahab și Izabela, iar acest Ilie din timpul sfârșitului a
făcut același lucru: i-a muștrat pe Ahab și Izabela. Ilie al Vechiului
Testament a pronunțat felul în care urmau să moară și anume, că trupul ei va fi
mâncat de câini, iar sângele lui va fi lins de câini. Este adevărat?

Apoi, fratele Branham

a luat slujba sa și a legat-o de îngerul care stătea în soare spunând... Slăvit
să fie Domnul! Piatra aceea s-a desprins fără ajutorul vreunei mâini și a lovit
picioarele ca să nimicească duhovnicește acel sistem. Va fi și o nimicire
firească în perioada Necazului, iar profetul a fost aici și a profețit aceasta.

Amintiți-vă că Ilie nu mai era în viață atunci când a fost ucis Ahab și când Izabela a fost dată ca hrană la câini. Ilie al Vechiului Testament a profetizat aceasta înainte de a pleca din scenă, iar Ilie al nostru a făcut exact același lucru în zilele noastre. Cine a fost el? Îngerul care stătea în soare și ne-a spus ceea ce s-a întâmplat.

Vă rog să țineți mine
că el a fost și snopul de legănat. Snopul de legănat a fost primul care s-a întors la maturitatea deplină a secerișului, iar Cuvântul S-a întors înapoi în acest profet pentru că el avea maturitatea deplină din Maleahi 4, Apocalipsa 10 și toate aceste versete. A fost primul din slujba Miresei care a ajuns la maturitate deplină. El a fost legănat și în timp ce era legănat a fost descris ca îngerul care stătea în soare. Unde altundeva mai găsim expresia „învelit în soare”? Snopul anunța ceea ce urma să vină, pentru că ceea ce s-a întâmplat cu snopul de legănat este ceea ce urma să vină. Aici, snopul nostru de legănat stătea în soare, iar acum există o Mireasă care se întoarce înapoi în poziția în care se afla originalul, învelit în soare.

Să citim aceasta din
mesajul „**Este răsăritul Soarelui**”:

„În zilele din urmă, Soarele trebuie să fie descoperit din nou în Mireasă; Puterea de aducere la Viață trebuie să vină, să-i aducă la Viață din denominațiunile moarte și din crezuri, la un Cuvânt viu al Dumnezeuului celui viu.”

Trebuie să se
întâmplesse, Fiul trebuie să Se descopere din nou. Unde? În Mireasă.

„Nu este de mirare pentru că noi am avut o lume întunecată a teologiei, dar în timpul de seară va fi din nou Lumină. În timpul de seară va exista o înviere. În timpul de seară

va fi Lumină.”

Să mergem la Isaia

60, de unde aş vrea să citesc câteva versete:

„Scoală-te,
luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine! (în
limba engleză scrie: *„Scoală-te, luminează-te, căci
lumina ta a venit și slava Domnului răsare peste tine!”*).

„Lumina ta a venit”,
nu
„va veni” .

Acesta este versetul

ales de fratele Branham pentru mesajul „**Shalom**”, din anul 1964.

„Scoală-te,
luminează-te”, aceasta este o poruncă. El lumina pentru că a fost îngerul
care stătea în soare. El era snopul de legănat. Dar astăzi porunca aceasta nu
mai este pentru snopul de legănat, ci pentru restul recoltei.

„Scoală-te,
*luminează-te, căci lumina ta a venit și slava Domnului răsare peste
tine!”*

Să nu așteptați să

vină altcineva să facă ceva, pentru că nu mai există nimeni care să vină să
facă ceva. Nu este timpul ca cineva să mai facă altceva, ci este timpul în care
trebuie să strălucească această Mireasă. Nu mai este timp pentru nici o altă

manifestare, aceasta este manifestarea, este timpul Miresei.

„Căci iată,

întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui Se arată peste tine.”

Nu știu ce faceți

voi, dar eu voi lua acest verset și voi spune: „Doamne, aceasta nu este nimic altceva decât Adevărul” și trebuie să fie chiar aici. Prin credință, eu cred că fac parte din acest verset, că această profeție este pentru mine, iar dacă mă consider incapabil, mă regăsesc într-o companie bună, dar trebuie să vină Ceva ca să fiu capabil să trăiesc acest Cuvânt, de aceea strig după aceasta. De ce? Pentru că Duhul care L-a înviat pe Isus Hristos din morți, locuiește în noi, aducând la Viață acest trup muritor. Fratele Branham a descris aceasta ca fiind un proces de aducere la Viață: „Acum, Se ridică Însuși Chipul Său, crește, vine la Viață.” Veniți voi la Viață? Creșteți? Duhul care era în El, este și în voi, iar eu cred aceasta și o iau ca fiind versetul care mă privește pe mine, personal. Dar voi?

În „**Căminul viitor**”,

fratele Branham a mers la versetul din Zaharia 14 și ne-a spus că aparține timpului de sfârșit. Să citim și noi versetele 6 și 7:

„În ziua aceea, nu va

mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde.

Va fi o zi deosebită,

cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina.”

În vedenia avută,

fratele Branham stătea în soare și predica. A ajuns la primul său apogeu, iar oamenii începeau să se îndepărteze, dar el a spus: *„Când va sosi timpul de seară, ei se vor întoarce pentru al doilea apogeu.”* Iar al doilea apogeu a venit odată cu predicarea Pecetilor.

El a fost îngerul
care a stat în soare, premergătorul, snopul de legănat. Dar noi ce vom fi?

Aș vrea să vă citesc
câteva versete.

Să mergem în 2
Corinteni 4.6-7:

*„Căci Dumnezeu,
care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca
să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui
Isus Hristos.*

*Comoara aceasta o
purtăm în niște vase de lut...”*

Care comoară? Lumina.
Care luminează? Lumina zilei dintâi, înapoi la Lumina originală.

2 Petru 1.19:

*„Și avem cuvântul
prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o*

lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre."

Ce este aceasta?

Cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre."

Coloseni 1.26-27:

„Vreau să zic:

taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,

căroră Dumnezeu a

voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei."

Acum vom merge în Apocalipsa

12.

La început, capitolul

acesta mi-a dat multă bătaie de cap. La sfârșitul anului 1964, fratelui Branham i s-a pus o întrebare, în „**Întrebări și răspunsuri**”. Cred că a fost în august 1964. Întrebarea a fost: „*Acest capitol îi aparține Miresei?*”, iar el a răspuns: „*Nu, acest capitol vorbește despre Israel.*” El a răspuns repede și a spus: „*Nu am timp să intru în aceasta, dar este vorba despre Israel.*” Și este despre Israel. De-a lungul slujbei sale, el a spus că aceasta este biserica ebraică, biserica Nou Testamentală care vine la existență.

Să citim Apocalipsa

12:

„În cer s-a arătat

un semn mare - o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.”

Fratele Branham ne-a

arătat că în acest capitol femeia a dat naștere unui copil, iar balaurul roșu era acolo ca să înghită copilul. El a spus că aceasta a avut loc când Irod a ucis copiii, dar Isus a fost salvat, arătându-ne că aceasta este o împlinire firească în Israel. Dar amintiți-vă că profetul ne-a spus că Scripturile au un înțeles compus și o descoperire compusă; el a spus: *„Se împlinesc firește cu Israel și duhovnicește cu Mireasa”*, iar când i s-a pus întrebarea, el nu a intrat în detalii, ci a spus: *„Nu, nu, acesta este Israelul.”* Dar el ne-a spus deja că aceasta este biserica Nou Testamentală care vine la existență, că aceasta este sărbătoarea Rusaliilor, că este nașterea bisericii, când biserica s-a ridicat deasupra Luminei Lunii, a Legii, trecând în Lumina Soarelui, a Legământului harului cu Hristos, cu cele douăsprezece stele deasupra capului său. Aici, ea a ajuns în cea de-a patra zi a creației, la cea de-a patra sărbătoare, a Rusaliilor, a ajuns în poziția în care soarele, luna și stelele erau așezate în jurul ei, iar ea lumina cu Lumina Soarelui pentru că era învelită în soare. Fratele Branham a spus că atunci când vom ajunge la sfârșitul sărbătorii Corturilor, în cea de-a opta zi, noi vom fi readuși înapoi la biserica rusalistică de la început. Dar acum nu va mai fi o biserică ebraică, ci o biserică dintre neamuri. Acest lucru s-a împlinit în Israel, a avut o împlinire cu ei, dar aceasta este starea, condiția în care se va întoarce Mireasa. De ce? Pentru că ea a trecut de epocile bisericilor, care este Luna, și a intrat în Lumina Soarelui care este Isus Hristos cel înviat, sub Evanghelia celor doisprezece apostoli.

„Scoală-te și

luminează că Lumina ta a venit.” Mireasa aceasta s-a întors înapoi în prima zi. Care prima zi? În prima zi în care a fost o biserică Nou

Testamentală, nu într-o formalitate, nu în ritualuri, nu în clădiri bisericești. Înțelegeți ce vreau să spun? Nu în biserici, nu în rânduieli, nu în formalități, ci s-a întors înapoi la realitatea bisericii originale, care a fost Hristos Însuși în individ. La aceasta ne-am întors noi. Ne-am întors la un timp când nu mai este vorba despre structură, despre denumire, nu mai este vorba despre clădire sau despre persoana de alături, ci ne-am întors la starea originală, când este vorba numai despre Hristos în individ și numai voi în Hristos, înapoi la original.

*„Scoală-te, luminează-te,
căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine!”*

Premergătorul stătea

în soare și zicea: *„Doamne, lasă ca aceasta să fie încununarea slujbei mele, ca eu să iau hainele Cuvântului Tău.”* Cine este Hristos? Cuvântul. Cine este Hristos? Lumina Soarelui, Lumina Fiului, Lumina originală. Cuvântul original. *„Lasă ca aceasta să fie încununarea slujbei mele, ca eu să pot lua hainele Cuvântului Tău și să îmbrac Mireasa Ta. Să trec dincolo de umbră, în realitate, să trec de la oglindire la strălucirea deplină a Fiului.”* Dar unde strălucește acum? Trebuie să fie descoperit din nou, în Mireasă. Soarele este sus, Îl vedeți strălucind? Soarele este sus. Va fi un întuneric mare peste popoare pentru că Soarele nu strălucește pretutindeni. Noi trăim într-o lume în care Cuvântul separă din nou, iar Soarele nu strălucește pretutindeni. Popoarele, lumea este în întuneric, în întuneric mare, dar Soarele este încă sus. Nu contează cât de multe miliarde de oameni se află în întuneric mare, indiferent câtă lume este în haos și în întuneric mare, Soarele este sus, El a răsărit în inimile credincioșilor pentru că a existat o restituire înapoi la ceea ce a fost acel Original, Hristos în biserică, manifestând Viața înviată. Acesta este Paștele după care tânjesc eu. Nu cel în care mâncăm prăjituri și vopsim ouă, nu cel în care oferim bomboane copiilor. Eu nu doresc Paștele acela, nu doresc tradiția, nu vreau să mă ridic să citesc un rând de versete tradiționale și să spun: *„Cu mult timp în urmă, Isus m-a iubit și a murit pentru mine, pentru răscumpărarea mea.”* Toate aceste lucruri fac parte din aceasta, dar Mesajul răscumpărării a mers mai departe, iar acum, Paștele a fost după cele șapte epoci ale bisericilor când Isus a înviat din nou. Cum învie El din

nou? În același fel în care a murit, ca acea Biserică învelită în Soare, luminând Lumina slavei Sale. Acea Biserică a mers în pământ, dar a fost restituită prin patru stadii, iar astăzi, noi ne-am întors la sărbătoarea Rusaliilor, în ziua a opta, așa că Ea luminează Lumina, Lumina originală.

Soarele este sus? Îl vedeți? Nu priviți în altă parte, ci în manifestarea Miresei lui Isus Hristos în această zi, este în voi, în vecinul vostru, în credincioși. Acesta este locul în care strălucește Lumina. Nu vă mai uitați după steaua dimineții spunând. „Într-o zi, într-o zi, într-o zi...” Soarele strălucește azi, învierea este în desfășurare, Hristos este viu din nou. Duhul Sfânt a fost legat timp de aproape două mii de ani prin crezuri, dogme și învățături ale oamenilor, dar va fi eliberat în timpul de seară, de către mesagerul timpului de seară și adus înapoi la oameni. Ce este aceasta? Este ceea ce a fost atunci când a fost născut sub sărbătoarea Rusaliilor. Acum, când ne-am întors în ziua a opta, în cea de-a șaptea sărbătoare, ne-am întors la nașterea de la Rusalii. Planul lui Dumnezeu este minunat.

În timp ce încheiem, vreau să spun că „Este răsăritul Soarelui!” Nu „va fi”, nu „a fost”, ci acum „Este răsăritul Soarelui.” Îi veți îngădui să învieze în inima voastră? Îl veți lăsa pe profet să ia hainele Cuvântului lui Dumnezeu și să vă învelească în Cuvânt, ca să puteți fi înveliți în Soare și să fiți o Lumină strălucitoare? Aceasta este ziua noastră, este șansa noastră, este porțiunea noastră din Cuvânt pe care trebuie s-o manifestăm.

Să ne ridicăm cu toții în picioare, să ne plecăm capetele și să cugetăm timp de o clipă, pentru că aceasta nu este doar o nouă predică, nu este doar un loc interesant din Scriptură la care am mers astăzi; nu este un timp în care ne-am adunat ca să predicăm lucruri neobișnuite, ci este Cuvântul manifestat pentru ziua de azi, aceste lucruri sunt pentru ziua de azi, sunt pentru voi și pentru mine. Întrebarea mea pentru voi, ca individ, nu ca parte din Trup, ci ca individ este: Veți lăsa ca în dimineața aceasta învierea Fiului să răsară în inimile

voastre? Veți fi voi deschiși și veți spune: „M-am împotrivit, am vrut propriile mele plăceri și dorințe, m-am împotrivit și nu am renunțat, nu am vrut să renunț, dar acum vreau să renunț la propria mea gândire, la propriile mele dorințe, la înțelegerea mea tradițională și doresc ca Soarele să răsară în inima mea.”

Dacă vă identificați cu aceasta, ridicați mâinile spre Domnul și spuneți: „Doamne, doresc tot ceea ce a fost predicat astăzi. Doresc Viața Ta înăuntrul meu.”

Doamne, în timp ce privești la copiii Tăi, ei văd că este timpul învierii, că este răsăritul Soarelui, este manifestarea Scripturilor, multe Scripturi făcându-Se Trup azi, iar noi dorim să fim parte din ele, Doamne și Îți dăm Ție întâietatea, dorim ca Tu să ai întâietatea. În timp ce Te uiți jos la noi, Te rog să ștergi tot ceea ce este greșit, Doamne, toată lupta și zbuciumul, toate dorințele noastre și tot ceea ce facem prin voia noastră. Te rog să cureți toate acestea, Doamne. Te rog să le arzi cu Focul Tău cel sfânt și să ne dai Viața care poate veni și trăi în noi, Te rog să aduci la Viață Sămânța dinăuntru, ca să poți veni și să trăiești Viața Ta.

Doamne, lasă ca Lumina Ta să lumineze, iar dacă ne-am împotrivit Cuvântului Tău, iartă-ne pentru aceasta, ca să poți să vii și să ne învălui în Cuvântul Tău. Luminează Lumina Ta peste noi, ridică-Te peste noi, ridică-Te în inima noastră și ajută-ne să fim o Lumină care luminează în această zi.

Doamne, cei care știm că învierea este în derulare, ne predăm Ție și dorim ca Tu să ai întâietate în noi. Doamne, știm că nu mai putem fi noi, dorințele noastre, eforturile noastre, ci trebuie să fii Tu, de aceea, punem totul jos și spunem: „la Tu controlul deplin.” Aceasta este dorința Ta astăzi: să ai întâietate în Mireasa

Ta, iar dorința noastră este ca Tu să ai întâietate în Mireasa Ta, în noi.

Eu spun: „Doamne, Îți mulțumesc pentru că ai ridicat batjocura, întunericul și mocirla acestei lumi și ai lăsat ca Cuvântul Tău să strălucească în inimile noastre. Îngăduie ca Lumina Ta să strălucească peste noi în timp ce-Ți predăm inimile și viețile noastre. Te rugăm să ne primești în Numele lui Isus Hristos și să binecuvântezi această adunare, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

-Amin-